

Johanna Tukiaisen

nakukuvat!

**+ TUHMA
FANIJULISTE!**

KA

iska.fi

**Katso
kuvat!**

**Hymy
Tuksun
matkassa**

**Poliisi,
putka ja
ambulanssi**

**Tuksun
härskit rapu-
juhlat**

Arto:

**TUKSU
REPI
KAULANI AUKI!**

JSK

**TUKSUN
RAJUT
RAPUJUHLAT!**

**Jasmine-
siskon
TILITYS**

**PERHE-
HELVETTI
TUKSUSTA!**

ANN-MARI HUHTANEN
& AURORA RÄMÖ

Mustetta ja murhetta

*Johanna Tukiaisen halusi kuuluisaksi.
Hän ryhtyi yhteistyöhön lehtien kanssa.
Siitä syntyi isoja otsikoita mutta
myös suurta surua.*

Jos keikkayleisö haluaisi haukkua esiintyjää vain keskenään, heidän kannattaisi tehdä se hiljempaa. Sysmääläisen Pub 29:n takahuoneeseen kuulee hyvin, mitä yleisössä puhutaan. ”Näikäsä sen, pusipusi vaan”, naisääni matkii Tukiaisen puhetta. ”Siis voi jeesus”, toinen vastaa. Perään kuuluu naurua.

Johanna Tukiainen, 36, istuu puupaneeloidun takahuoneen pöydän ääressä ja näprää suurin muovisin timantein koristeltua älypuhelintaan. Hän joko ei kuule tai esittää, ettei kuuntele.

Sen ymmärtää.

Kylänraitibaarin saunatilän pöydällä on vaahtokarkkipussi. Tukiainen on ostanut sen tulomatalla huoltoasemalta, jotta voisi heitellä karkkeja ihmisille keikan aikana.

Baarin puolella odottaa sadan hengen yleisö. He ovat maksaneet kymmenen euroa nähäkseen Suomen tunnetuimman showtanssijan.

Tukiaisen Sysmän-keikan järjestäjä, vante-ra kolme-nelikymppinen mies kieltää laittamasta nimeään lehteen ja könyää ylös nojatuolista. Viisarit näyttävät jo yli puolen yön.

”No niin Johanna, eiköhän aleta”, hän käskee. Ei reaktiota, puhelimen näpyttelyä vain.

Mies ottaa langattoman mikrofonin pöydältä ja napsauttaa siihen virran. Hän horjahtaa hienan ja huutaa salin puolelle:

”Mitä te olette tulleet katsomaan!”

”Haluaatteko te nähdä Johannan?”

Seinän takaa kuuluu mököä, miesääni huutaa ”EIIII”.

Tukiainen nousee pöydästä ja nykäisee mustan trikoomekkinsa helmaa.

”Tuokaa se apina lavalle!” baarista kuuluu.

Tukiainen katsoo keikan järjestäjää tuimasti. ”Sano niille, että menee eläintarhaan, jos haluaa nähdä apinoita!”

Keikkamyymyjä vilkaisee häntä ja jatkaa mikrofonniin: ”Eläintarhassa on apinoita! Täällä on Johanna Tukiainen! Haluaatteko te nähdä Tukiaisen!”

Kukaan ei enää vastaa. Keikkamyymyjä laittaa vapaana olevan kätensä Tukiaisen alaselälle.

”Ne alkaa hyytyä, nyt mennään.”

Johanna Tukiaisella on kokemusta julmasta yleisöstä ja karuista kirjoituksista. Sen jälkeen, kun hänestä tuli tunnettu vuonna 2008 - ulkoministeri **Ilkka Kanervan** eron aiheuttaneiden tekstiviestien myötä -, hänestä tuli Suomen googlatuin ihminen. Viihdelehtien ja keskustelupalstojen kestoaihe.

Tukiaisessa yhdistyy pyrkyriys ja uhrisuus. Tuhmuus ja kiltteys. Jokaisella on hänestä mielipide.

Joillekin Tukiainen on puhdasta viihdettä, aikuisten reality-sarja ilman ohjaajaa. Osalle hän on yleinen sylkykuppi, jonka sekoi-lua ja botox-huulia on lupa pilkata ilman tunnontuskia. Jotkut pitävät Tukiaista uhrina, josta kirjoittaminen ja lukeminen on vastuutonta hyväksikäyttöä. Heidän mielestään Tukiaiselle ei pitäisi antaa palstatilaa, hänen itsen-

sä takia.

Johanna Tukiainen on käsittämättömän seurattu, yhä.

Seiska-lehden nettisivuilla lukija voi klikata itsensä lempijulkiksensa seuraajaksi. Tällöin näkemättä ei jää yhtään kuvaa tai blogikirjoitusta. Yksin blogisuosiollaan Tukiainen peittoaa kaikki muut glamourpiiriläiset, monet suosittu muotibloggaajat ja vakavat kirjoittajat. Poliitikot ja Putous-tähdetkin ovat tässä pörssissä kaukana Tukiaisen takana.

Häntä ei voi ohittaa 2000-luvun mediailmionä.

Viime keväänä mediatutkija **Veijo Hietala** sanoi Ylen uutisjutussa, että Johanna Tukiaisella on ”merkittävä yhteiskunnallinen tehtävä” aggressioiden purkajana. Tutkija arvioi myös, että Tukiaisen avoin seksuaalisuus, on ollut vaikea pala yleisölle: häpemättömyys rikkoo suomalaista naisihannetta.

Tukiainen ei ole pelkästään juorulehtien vaikiokasvo. Tuore esimerkki: Loppukesästä hänen kuvansa oli isolla Hämeen Sanomissa ja ot-

”MYÖHEMMIN OLEN USEIN MIETTINYT, ETTÄ EI JOHANNA TÄTÄ HALUNNUT.”

sikko kertoi, että ”Tuksu veti teltan täyteen väkeä”. Hän oli kaupungin kesäjuhlien vetonaula. Kaikki tietävät, kuka ”Tuksu” on.

Hei voittekste tulla auttamaan?” Johanna Tukiainen seisoo Helsingin keskustassa sijaitsevan kerrostalon ulko-ovella ja yrittää kantaa käsiveskaa, vaaleanpunaista matkalaukkuja sekä chihuahuua. Vapaalla kädellään hän kiskoo mopsia hihnasta.

Olemme lähdössä kohti Sysmää. ”Odottakaas, onko mulla tärkeimmät mukana: keikkalevyt ja kosmetiikka”, Tukiainen huudattaa, kun laukkuja nostellaan auton takakonttiin. ”Tykkään valmistautua keikkoihin kunnolla.”

Elokuun alun keikalle piti lähteä mukaan avustaja. Yleensä sellainen on, Tukiainen sanoo, mutta nyt tuttavalle tuli kiireitä.

Joitain keikkoja on pakko vetää yksin, mutta Tukiainen on harjoitellut jo yli vuosikymmenen.

Hän aloitti parikymppisenä Helsingin Isolla Roobertinkadulla sijaitsevassa strippibaari Gentlemen's Clubissa. Siellä viihdyttäjänaiset paitsi tanssivat asiakkaille, myös myivät samppanjaa juomalla sitä heidän kanssaan. Tanssiminen oli Tukiaiselle mieluisaa, vaikkakin baarin esiintymislava tuntui pieneltä. Hän tahtoi kuulua ja näkyä, olla jotain muuta kuin tavallinen.

Klubilla sattui käymään asiakkaana myös yksi 7 päivää -lehden perustajista, toimittaja **Marko Petäjäjärvi**, josta myöhemmin tuli myös Seiskan päätoimittaja.

Tukiainen tiesi, kuka Petäjäjärvi on, ja kävi juttelemassa tälle monesti. Hän halusi kirjoittaa Seiskan ja ehdotti myös voivansa maskeerata lehden ”tähtityttöjä”, olihan hänellä alan koulutus.

”Petäjäjärvi sanoi, että mussa on tosi paljon potentiaalia ja että ne katsoo kaikki asiat läpi ja miettii, mitä ne alkaa tehdä minkäkin suhteen”, Tukiainen muistelee.

Petäjäjärvikin muistaa keskustelleensa Tukiaisen kanssa näistä asioista.

Yksi ensimmäisiä Seiskan haastatteluja Johanna ja **Julia Tukiaisesta** oli, kun Julian onnistui päästä huhtikuussa 2003 kolmantena suomalaisena Playboy-lehteen. Jutussa siskokset kertoivat, miten olivat tutustuneet Amerikassa kuuluisiin leffatuottajiin.

Viihdepiireissä Tukiainen alkoi jo olla tuttu: hän oli yhteydessä juoru- ja viihdelehtien toimittajiin ja tarjosi itseään juttujen aiheeksi.

Myöhemmin samana talvena Hymy-lehti sitten esitteli Tukiaisten perustaman eroottisen showtanssiryhmän Dollsin. Sen kuusi jäsentä, Johanna ja Julia mukaan lukien, poseeraavat sivuilla bikiniä mukailevissa vartalomaalauksissa.

Jutussa Julia sanoo, että ”Dolls-ryhmässä voi leimautua ainoastaan positiivisesti, sillä ryhmä edustaa hyvällä tavalla nuoria euroonaisia, jotka ovat ottaneet elämänsä haltuunsa”.

Iltalehti oli jo Playboy-uutisen aikaan luonnehtinut siskoksia kirjoittamalla, että he ”pyrkivät julkisuuteen”.

Lopulta julkisuuden hinnaksi tuli viisituhatta euroa.

Tarjousta edelsi lentomatka Saariselälle, jonka aikana Tukia-

nen jutteli koneeseen samaan aikaan sattuneen Ilkka Kanervan kanssa. Perillä Kanerva ja Tukiainen tapasivat uudelleen ja vaihtoivat puhelinnumeroita. Alkoi tekstailu.

Tukiainen lähetti välittömästi viestin Hymyn silloiselle toimituspäällikölle **Juha Tapio Tuomelalle** ja kertoi tekstiviesteistä.

Hymy halusi ostaa yksinoikeuden viesteihin, ja kun Tukiainen palasi Lapista, allekirjoitettiin sopimus. Se tehtiin silloisen päätoimittajan **Esko Tuluston** muistikuvien mukaan hänen huoneessaan Yhtyneiden Kuvalehtien talossa.

Tukiaiselle luvattiin 5000 euroa ja uusi puhelimen vastineeksi viestit sisältävästä Nokiaasta.

Uutta puhelinta lähdettiin hakemaan joitakin päiviä allekirjoittamisen jälkeen. Tukiaisen siskokset olivat syömässä Helsingin keskustan ravintolassa, kun päätoimittaja Tulusto soitti Johannalle ja sanoi tulevansa hakemaan heidät.

Tukiaisen mukaan siskokset olivat nauttineet

punaviiniä ja rauhoittavia Opamox-lääkkeitä.

”Tulusto sanoi, että hypätkää äkkiä autoon. Nyt kiireellä kiireellä kiireellä. Se on aina hälyttävä merkki, jos pitää tehdä kiireellä.”

Sitten Tulusto ajoi siskokset Vantaan Tikkurilassa sijaitsevaan kännykkäliikkeeseen, jossa Tukiainen sai valita puhelimen. Samalla päätoimittaja otti Tukiaisen vanhan puhelimen, jossa Kanervan viestit olivat.

Joku saattaisi kutsua tätä vaihtokaupaksi, mutta Tukiainen sanoo sitä silmänkääntötempuksi.

”En muista, miten ne sim-korttiasiat ja vaihdot siinä meni, mutta sillä tavalla ne ne viestit joka tapauksessa sai. Huijaamalla.”

Tulusto on eri mieltä. Hän sanoo, että Tukiaisen oli heidän tavatessaan tolpillaan ja tiesi, mitä oli tekemässä.

Kun Hymy myöhemmin keväällä julkaisi jutun, jossa kerrottiin tekstiviestien olemassaolosta (muttei vielä niiden sisällöstä), Tukiainen oli lomamatkalla Dubaissa. Hän kertoo itkeneensä selatessaan uutisia netistä.

Tukiainen koki Hymyn toimittajan Juha Tapio Tuomelan pettäneen.

”Hymy oli luvannut! Olin kysynyt siltä toimittajalta, että vannotko, lupaatko sinä, että Kanerva ei saa potkuja”, Tukiainen kertoo.

”Se sanoi, että totta kai, ei tietenkään saa, mitä sä horiset siellä. Että tehdään tästä hauska pieni vitsi, yhden sivun juttu.”

Jutun kirjoittanut Tuomela sanoo, ettei hän luvannut mitään sellaista.

”Mutta kyllä mä myöhemmin olen usein miettinyt, että ei Johanna tätä julkisuutta halunnut”, Tuomela sanoo puhelimesta.

Tukiainen yritti vielä perua viestien julkaisemisen. Hän ilmoitti palauttavansa saamansa palkkion ja maksavansa 10000 euron sakon sopimusrikkomuksesta.

Kun se ei onnistunut, Tukiainen asianajajineen vaati oikeusteitse Hymylle väliaikaista turvaamistoimea, mikä olisi estänyt koko lehden ilmestymisen.

Se ei auttanut, sopimus mikä sopimus.

Oikeus päätti, että viestit saa julkaista.

Tekstari-Hymy on lehden kaikkien aikojen myydyin numero, josta otettiin lisäpainoskin.

Lehtiä painettiin lopulta yhteensä 105000 kappaletta.

Vanha Nokia viesteineen on toimittaja Juha Tapio Tuomelan mukaan nykyään hänen kotonaan lasivitriinissä.

Mun herjaajat ja kiusaajat väittää, että olen niin huonossa kunnossa, etten pysty tekemään mitään”, Johanna Tukiainen sanoo.

”Mutta olen alkanut vähitellen heittää keikkaa. Siitähän mä piristyn ja parannun.”

Tukiaisen pikkusisko Julia kuoli diabetekseen joulukuussa 2013. Sen jälkeen Tukiainen on käynyt moneen otteeseen sairaalassa ja kerran A-klinikalla. Hän haluaa saada elämänsä hallintaan.

Nytkin hänen kyynärtaipeessaan on laastari. Tukiainen kertoo olleensa muutamaa päivää aiemmin Eiran sairaalassa kokeissa, joissa oli todettu maksa-arvojen laskeneen.

Nyt pitäisi vaan pystyä olemaan juomatta. ”Ruotsissa, missä mun vanhemmat asuu, pystyisin. Mutta nyt kun on näitä keikkoja ja kesä. Tälle keikalle olen kuitenkin pyytänyt takahuoneeseen vain salaattia ja vihreää teetä.”

Mäntsälän kohdalla Tukiainen kurottua kättään auton takapenkiltä ja ojentaa cd-levyn.

”Hei kuunnellaan, että onhan keikkabiisit varmasti oikeassa järjestyksessä.”

Ensimmäisenä levyllä on **Puff Daddyn I'll be missing you**. Seuraavana tulee Tukiaisen oma biisi **Hei Johanna**, sitten **Jeff Buckleyn Hallelujah**. Sen perään soi **Apinamies**.

Tukiaista alkaa naurattaa.

”Ei voi olla, siis miten joku voi olla näin aivoton! Mä en ole tehnyt tätä levyä itse, vaan yksi kaveri on laittanut nämä mihin järjestykseen sattuu”, hän kertoo.

”Hyvä mennä sinne lavalle niin, että välissä on joku joulubiisi ja sitten **Britney Spears**”, Tukiaisen jatkaa, kun Spearsin *Work bitch* alkaa soida.

”Nehän ajattelisi, että nyt se Johanna on seonnut lopullisesti!”

Tämä on Tukiaista parhaimmillaan: hän on hyväntuulinen ja osaa myös nauraa itselleen.

Mukana on toinenkin levy. Soitin kuitenkin

sylkee sen saman tien ulos. Tyhjä. Ei auta kuin käyttää toimivaa levyä.

Kun Tukiaisen studiossa nauhoittama *Apinamies* lähtee taas soimaan, hän laulaa mukana.

”Kyllähän tästä kuulee, että mulla on ihan hyvä lauluääni. Kun siitäkin on haukuttu, etten osaa laulaa ollenkaan.”

Ainakin hän pysyy nuotissa.

Joka kerta kun Julian taustalaulu kuuluu, Tukiainen mainitsee siitä. Hän puhuu edesmenneestä siskostaan alinomaa, silloinkin, kun asiayhteyttä ei ole. Hänen Facebook-profilinsa ja bloginsakin ovat täynnä yhteiskuvia ja ylistäviä muistokirjoituksia. He olivat parhaita ystäviä.

Pysähdymme huoltoasemalle. Parkkipaikalla hän alkaa ottaa kuvia itsestään ja koiristaan.

Hän lataa ne suoraan Seiskan sivuilla pitämäänsä blogiin. Live-päiväkirja on tosiaan sivuston luetuin. Siinä missä toiseksi suosituimman **Martina Aitolehden** blogissa on käynyt Seiskan laskurin mukaan vähän yli 100 000 ihmistä, Tukiaisen blogissa on käynyt reippaasti yli 300 000.

Tukiainen saa kirjoittamisesta kuukausipalkkaa, mutta ei suositu kertomaan, paljonko. Myöskään Seiska ei kommentoi palkkiosopimuksia, tai sitä, miten Tukiaiselle maksetaan.

Henkilökohtaisia tuloja ei Tukiaisella ollut vuonna 2012 verotietojen mukaan kuin parisataa euroa, vaikka hän piti blogiaan jo tuolloin. Palkka voidaan maksaa Tukiaisen toiminimen Dolls Dancersin kautta, mutta sen liikevaihdosta ei ole tietoa, sillä yrityksen ennakkoperintätietoja ei löydy julkisista rekistereistä.

Blogin seuraajat eivät ehkä ole samoja ihmisiä kuin ne, jotka tulevat katsomaan Tukiaisen esityksiä.

”Osa tulee ihan aidosti fanittamaan, osa tulee uteliaisuuttaan”, Tukiainen kertoo. Hänen mukaansa joissakin paikoissa huudetaan melkoisia solvauksia, jotka liittyvät ulkonäköön.

Ei se hyvältä tunnu, mutta haukkuminen on vain pakko ohittaa.

”Se kuuluu mun työhön.”

Kun juorulehtien Johanna Tukiaises-ta lukee, on vaikeaa uskoa, että hän on oikea ihminen.

Aiemmin tunnetuksi tultiin, kun tehtiin jotain paremmin kuin muut: heitettiin keihästä tosi pitkälle, laulettiin lavoilla suomalaisten sydämiin, päätettiin kansan puolesta, onko valtio enemmän kallellaan itään vai länteen. Viimeistään BB-talojen myötä julkisuus koki arvonlaskun. Siitä tuli itse asia.

Nuorisobarometri 2009 kertoi, että joka kymmenes alle 30-vuotias haluaa nykyisin olla ensisijaisesti julkis. Risc Monitor -arvotutkimuksen mukaan 2000-luvun puolivälissä heidän osuutensa oli vielä suurempi: lähes joka toinen 13-16-vuotiaista tahtoi olla tunnettu.

Jos erityisosaamista ei ole, julkiksiksi haluavat yksityishenkilöt myyvät omaa elämäänsä. Aivan kuten Tukiainen.

Hymyn, Seiskan, iltapäivälehtien ja muiden viihdesivustojen mukaan ”kohublondin”, ”glamour-tanssijan” ja ”Jollaksen tsaarittaren” arki on jatkuvaa skandaalia.

Ilman jatkuvia dramaattisia käänteitä lehtien ”sopimusjulkikset” eivät olisikaan julkisuuden näkökulmasta mitään, sillä

kertomista ei olisi.

Tukiaisen tapauksessa draamat ovat hyvin suullisia. Jo kuukausi Kanerva-kohun jälkeen toukokuussa 2008 Seiska uutisoi, että Tukiaisen siskokset oli viety lennon välilaskulla poliisiasatueessa sairaalaan.

Sittemmin Tukiaisen isä on pyydetty kertomaan Johanna-tyttärensä päihdeongelmasta ja siskon hautajaisia on salakuvattu. Kun Tukiainen riiteli Helsingin Herttoniemessä häntä kuvanneen miehen kanssa ja raapi tätä kaulaan, Hymy osti mieheltä haastattelun 2500 euron arvoisella kameralla. Mies vahvistaa summan.

Hymy taas kirjoitti jutun Julian sairastumisesta. Hänet pantiin poseeraamaan kuvissa lapsen hauta-arkun kanssa. Kuvateksti kuului: ”Julia ei ole haudannut toiveitaan saada lapsi”. Juttu julkaistiin uudelleen lyhennettynä Julian kuoleman jälkeen.

**”YLEISÖÄ
KIINNOSTAA
SE, ETTÄ
PYLLISTELEN
SIELLÄ JA
NÄYTÄN TISSIÄ.”**

Kirjoittelu kuulostaa ala-arvoiselta, mutta julkisen sanan neuvostoon (JSN) Tukiaiseen liittyvästä uutisoinnista on tehty vain alle kymmenen kantelua, JSN:n toimistosta muistellaan. Varsinaista tilastoa ei ole. JSN valvoo, että mediat noudattavat hyvää journalistista tapaa.

Yksikään kanteluista ei ole mennyt käsittelyyn, sillä siihen tarvittaisiin kirjallinen lupa Tukiaiselta. Vaikka Tukiainen sanoo, että häntä ja hänen siskoaan on käytetty monesti törkeästi hyväksi, hän ei ole kannellut jutuista.

Tukiainen kertoo lehtien nimiä mainitsematta, että toimittajat ovat esimerkiksi pakottaneet hänet suutelemaan vieraita miehiä maksetuilla kuvausmatkoilla. Jos hän on kieltäytynyt, häntä on uhattu sopimusrikkomussakolla.

”Olen vasta jälkikäteen ymmärtänyt, ettei niissä sopimuspapereissa aina välttämättä edes lukenut mistään rahasummista. Olen ollut vain niin kauhean naiivi ja innoissani.”

Naiivius olisi ymmärrettävää, jos Tukiainen ei vielä tietäisi, miten viihdejulkisuus toimii. Mutta hän on polttanut näppinsä niin monta kertaa, ettei sitä voi kutsua enää kokemattomuudeksi.

Eikä Tukiainen viaton ole ollut. Elokuun puolivälissä käräjäoikeus tuomitsi hänet vuonna 2013 tapahtuneesta kotirauhan häirinnästä sakkoihin. Oikeuden mukaan hän oli yhdessä kaverinsa kanssa mennyt kolmannen osapuolen kotiin, kun asukas oli poissa. Oikeudessa naiset kertoivat olleensa etsimässä edellisillan jäljiltä kateissa ollutta Tukiaisen koiraa ja kaverin kenkää.

Tapaus voi naurattaa, mutta vakavampaakin on tapahtunut. Tukiaisella on useita pahoinpitelytuomioita. Moni välikohtaus liittyy hänen julkisrooliinsa.

Vuonna 2010 käräjäoikeus tuomitsi hänet neljän kuukauden ehdolliseen vankeuteen. Tukiainen oli muun muassa viillellyt silloista avopuolisoaan vihannesveitsellä ja lyönyt erään naisen päätä kiviportaisiin. Vuotta myöhemmin Tukiainen tuomittiin jälleen pahoinpitelystä ja vahingonteosta sakkoihin. Oikeudelle hän kertoi, että oli suuttunut miehelle, joka kiellosta huolimatta oli kuvannut häntä kännykkäkamerallaan.

Kesällä 2011 Tukiainen löi juhannusjuhlassa miestä samppanjapullolla päähän. Tukiaisen kertoman mukaan mies oli ennen sitä kuvannut häntä puhelimellaan siitakin huolimatta, että hän oli sanonut olevansa juhlissa yksityishenkilönä. Tuomio: 60 päivää ehdotonta vankeutta, jonka hovi muutti 60 tunniksi yhdyskuntapalvelua. Pullosta saanut mies myi tarinansa ja riidan aiheuttaneet kuvat Seiskalle.

Näiden lisäksi Tukiainen on tuomittu vielä 45 päivän yhdyskuntapalveluun kahdesta pahoinpitelystä ja haitanteosta virkamiehelle.

Oikeudenkäynneistä ja tuomioista on kerrottu seikkaperäisesti juorulehdissä. On julkaistu kuvia oikeudesta ja kuunneltu uhrien kertomuksia.

Siinäpä se. Tukiainen ei ole enää yksityishenkilö. Hän itsekin kirjoittaa blogeja henkilökohtaisista asioistaan ja antaa auusti haastatteluja. Hän on tehnyt Hymylle Big Brotherin kaltaista ympärivuorokautista liveohjelmaa TuksuTV:tä ja Seiskalle 115-osaisen nettivideoiden sarjan Suuraa Tuksua. Metropol.net-sivuston tuottajien kanssa hän kiersi Suomea ja kuvasi tosi-tv-sarjan.

Hän myös kauppa jutunaiheita lehdille. Näin kertoo esimerkiksi Hymyn toimittaja **Esa Pesonen**.

”Kuten tiedätte, Hymyssä ja Seiskassa näistä maksetaan palkkioita”, Pesonen sanoo.

”Johanna itse oli aktiivinen. Kyllä yhteydenotot tulivat usein häneltä.”

Seiska on järjestänyt hänen häänsä, Hymy maksanut niiden velkoja. Tukiainen sanoo käyneensä lehtien maksamilla matkoilla.

Hän väittää, ettei kuitenkaan ole koskaan allekirjoittanut Seiskan, Hymyn tai minkään muunkaan median kanssa jatkuvaa yhteistyösopimusta mistään muusta kuin blogin pitämisestä.

”Monilla on sellaiset sopimukset, että heistä kirjoitetaan tietyn väliajoin ja heille maksetaan siitä tietyt summat”, Tukiainen sanoo.

Lehtien ja Tukiaiset välit ovat ilman sopimuksiakin läheiset. Esimerkiksi Seiskan toimittaja on auttanut niin, että on vienyt Jollaksesta ulos

heitetyn ex-miehen kotiinsa nukkumaan.

Erityisen läheiset välit Tukiaisella on ollut Seiskan entisen päätoimittajan Marko Petäjäjärven kanssa. Kun Tukiaisen äiti soitti ja kertoi Julian kuolemasta, ensimmäinen, jolle Tukiainen soitti, oli Petäjäjärvi. Tämä ja muutama muu Seiskan toimittaja hakivat hänet lepäämään toimitukseen. Sieltä Tukiainen vietiin sairaalaan.

Näiden medioiden ja Tukiaisen vuorovaikutussuhteet eivät ole ongelmattomia, eivät heille itselleenkaan. Hymy syyttää eräässä jutussaan Tukiaista uhkailusta ja painostuksesta, jotka lehden mukaan kuuluvat ”todistettavasti tämän naisen toimintatapoihin”. Tarkemmin nimeämätön ”Hymyn työryhmä” kirjoittaa lehdessä Tukiaisen kiristäneen bensaa autoonsa ”paljastuksilla”.

Tukiainen on tehnyt tutkintapyyntöjä herjaavista keskustelupalstojen kirjoituksista. Yksikään niistä ei ole kohdistunut lehtiin tai edennyt tutkintaan.

Nytkin Tukiainen sanoo juorulehdillä olevan paljon salaisuuksia, jotka eivät kestä tarkastelua.

Ilman tuomioistuimen päätöksiä ei voi arvioida muuta kuin hyvän journalistisen tavan toteutumista. Seiska on saanut yli kahdenkymmenen vuoden aikana JSN:ltä viisi langettavaa päätöstä epäeettisestä toiminnasta, Hymy yhden.

Mitä! Viedäätkö mut hostelliin!” Tukiainen huudahtaa takapenkiltä. ”Voihan keikan myyjä minkä menit tekemään”, hän sanoo ja purskahtaa nauruun.

Olemme perillä Sysmässä majapaikassa, jonne meidät on ohjeistettu. Se on vaalea rintamamiestalo, joka tieltä katsottuna näyttää autiolta. Pihalla kaksi nuorta miestä nojailee pakuun tupakkaa poltellen. Ovat selvästikin tulleet Tukiaista katsomaan.

Tukiaista majapaikka hymyilyttää. ”Tää tyyppi ei ole yhtään perillä näistä asioista.”

”Tää tyyppi” eli keikan myyjä on pihalla vastassa. Harmaaseen t-paitaan, reisitaskushort-

seihin ja sinisiin Crocseihin pukeutunut mies ei edes kättele autosta nousevaa Tukiaista ja esittelee itsensä pelkällä etunimellä.

Tukiainenkin vaikuttaa varautuneelta. ”Voilä pelkää”, hän lepertelee sylissään olevalle Bebe-koiralle. ”Be happy.”

Kun on päästy sisään, Tukiainen alkaa pikaisesti selittää kappaleiden järjestystä miehelle, joka ei selvästikään kuuntele. Lopulta mies tekee listan oman päänsä mukaan. Kyllä Apina miestä pitää olla, hän vaatii.

Tukiainen puistelee päätään ja katselee vinoesti hymyillen mökkimäisiä huoneita, jotka on sisustettu kukkatauluin.

”Soittelet, jos tullee jottain”, keikan järjestäjä huikkaa ovelta ja lähtee kokeilemaan, toimiiko cd-levy baarin soitto-laitteissa.

Heti miehen mentyä Tukiainen heittää mekon pois ja alkaa etsiä meikkejään.

”Tuon asenne on näköjään vähän sellainen, ettei sitä kiinnostakaan millainen asu tai koreografia mulla on”, Tukiainen juttelee. ”Sitä kiinnostaa vain raha ja se, kuinka paljon keikalle tulee ihmisiä.”

Aiemmin Tukiaisella on ollut managereita, mutta hän on ajautunut heidän kanssaan riitoihin. Nykyään Tukiaiseen ottaa yhteyttä ”aina vain joku”, kuten Crocs-mies. Pub 29:n omistajan mukaan ennestään tuntematon mies oli tullut kokikselle baariin ja tuosta noin ehdottanut, että ”mites toi Johanna?”

Ehdotus sopi, sillä keikkajärjestäjä ottaa riskin. Ravintola saa rahansa kaljamyynnistä, järjestäjä lipputulosta. Tukiaiselle maksetaan hänen omien sanojensa mukaan esiintymisestä vähintään 500 euroa.

Yhtä sattumanvaraista on myös Tukiaisen oma valmistautuminen. Joskus hän vielä suunnitteli koreografioita ja harjoitteli liikkeitä. Nykyään mennään vähän miten mennään, Tukiainen tunnustaa.

”Monet keikat ovat olleet semmoisia, että ei yleisöä kiinnostaa. Niitä kiinnostaa se, että pyllistelen siellä ja näytän vähän tissiä.”

**”KYLÄ
YHTEYDENOTOT
TULIVAT
YLEENSÄ
JOHANNALTA.”**

Sillä aikaa, kun Tukiainen pukee päälleen mustan, takaa pitkän ja edestä sääret paljastavan mekon ja 14 sentin korkokengät, koirat tarvitsevat ruokaa ja vettä. Toimittaja laittaa. Showtanssiin tarkoitettuun pinkkiin nauhaan pitää kiinnittää keppi. Toimittaja hoitaa. Kukallisen pitkän mekon sauma on revennyt ja se pitää ommella. Toimittaja ompelee.

Ei Tukiainen varsinaisesti käskytä. Hän on kohtelias ja hyvin herrttainen. Ja yksin.

Tukiaiselle voi yhden vuorokauden aikana tulla 1000 kaveripyyntöä Facebookiin, mutta oikeat ystävät ovat hänen mukaansa vähissä. Julkisuus on vaikeuttanut ihmissuhteita.

Eräs sukulainenkin katkaisi Tukiaisen mukaan välit jo 2000-luvun puolella, ensimmäisten skandaalien jälkeen.

”Jos nyt ihan rehellisesti sanon, niin äiti on ainoa, johon enää luotan. Ja Jumala ja koirat, jotka eivät kirjoittelle nettiin.”

Miestä ei ole, vaikka Tukiainen niin toivoisi.

Tähänastiset suhteet eivät ole kestäneet. Tukiaisen mukaan miesystävät ovat olleet maailman suurimpia munauksia. Kaikki paitsi ensirakkaus.

Tukiainen seisoo käytävällä kokovartalopeilin edessä, käännettään ja katsoo olkansa yli. Huulten muikistus, kyllä, hyvä on. Hän lisää hieman maskaraa, piirtää huulten ääriiviivat uudelleen ja maalaa ne tutulla vaaleanpunaisella. Sen jälkeen hän avaa letinsä, pöyhii tukkaansa ja suihkauttelee hajuvedtä.

”Ottaisitsä musta kuvan”, hän pyytää lopuksi kännykkäänsä ojentaen. ”Sillain ylhäältäpäin.”

Kun katsoo Tukiaista puhelimen ruudulta, ei voi olla miettimättä, näkeekö hän joskus itsensä muiden silmin. Kaduttaako häntä mikään?

Vastauksia on kaksi.

Ensimmäisen mukaan Tukiainen katuu teks-

tiviestien luovuttamista. ”Ei olisi pitänyt tulla skandaalin kautta julkisuuteen. Mutta se on hankala, koska en ikinä olisi alkanut tehdä näitä keikkoja, jos en olisi saanut näkyvyyttä.”

Toisen vastauksen mukaan Tukiainen ei jättäisi mitään tekemättä, kaikesta huolimatta. ”Ehkä olisin silti tehnyt kaiken. Yksi tuttu Ruotsissa sanoi hyvin, että jokainen ihminen lankeaa, jos kiusaus on liian suuri”, hän sanoo.

Tekstiviestikohulle hän on löytänyt selityksen lapsena saadusta profetiasta.

”Ennustuksen tekijä sanoi, että susta tulee tosi nättinäköinen ja paholainen tulee käyttämään ulkonäköäsi väärällä tavalla. Aloin jälkikäteen miettiä, että hetkonen, se on se Ilkka Kanerva-homma. Enhän mä muuten olisi siihen joutunut.”

Julkisuuskuvasta puhuessaan hän sanoo, ettei kukaan ole auttanut. Hän ei ole pystynyt hallitsemaan julkisuutta.

”Kun Hymy keksi Tuksu-nimen, muhun ei otettu ajoissa yhteyttä. Jo silloin olisi pitänyt tehdä jotain.”

Mistään häpeästä hän ei suostu puhumaan. Kun siitä yrittää kysyä,

Tukiainen joko vaihtaa aiheita tai hermostuu (”te kyselette koko ajan noita samoja juttuja”).

Pub 29 on tummaksi petsattua puuta, pelikoneita ja oluen läikittävä tanssilattia baarin perällä. Paikalliset nuoret hengailevat baaritiskillä ja biljardipöydän luona. Pojilla on Adidas Allstarsit ja tukissa geelillä muotoiltu etuheitto, tytöillä minishortsit ja biletopit.

Pellavavaatteiset keski-ikäiset istuvat omissa pöydissään. Kesämökkiläisiä, luultavasti.

Tukiainen odottaa keikkaa takahuoneessa. Pöydällä on avattu valkoviinipullo.

Tukiainen sanoo jännittävänsä. Hän on päättänyt, että tissien vilauttelu on nyt mennyttä. Vastedes hän aikoo keskittyä laulamiseen. Yksityiskeikat, kuten polttarit tai yritysten kesäjuhlat, jäävät.

Tukiainen on kyllästynyt olemaan pelle-

**”JOKAINEN
LANKEAA,
JOS
HOUKUTUS
ON LIIAN
SUURI.”**

”Me muutetaan mun julkisuuskuvaa niin, ettei tämä ole pelkkää sirkusta”, hän sanoo.

Uusista keikoista on hänen mukaansa ollut puhetta suomalaisen ammattimuusikon kanssa.

Hän kertoo toivovansa, että viiden vuoden päästä koko julkisuusrumba olisi jäänyt.

”En haluaisi tehdä keikkoja ympäri Suomea jonkun pinkin viuhkan kanssa. Kyllä mun pitäisi olla ihan jossain eri paikassa ja eri vaiheessa elämää. Uskon, että kaikki meistä haluaa mielenrauhaa ja onnellisuutta.”

Sitä kaikki Tukiiaisellekin varmasti toivovat.

Vai toivovatko?

Kännykkäkamerat kohoavat välittömästi ilmaan, kun Tukiainen nousee kynnyksen yli lavalle. Ihmiset ovat kerääntyneet ympärille, osa reiteästi eturiviin, osa hieman noloina salin laitamille. Lähes jokainen yleisössä kuvaa.

Tukiainen hymyilee söpösti ja toivottaa kaikille hyvää fiilistä ja positiivisuutta. Siskosten yhdessä nauhoittama *I'll be waiting*-kappale alkaa soida ja Tukiainen laulaa nauhan päälle.

Sitten se alkaa. Julma joukkoiva. Ensin hiljaa.

”Eihän tosta saa mitään selvää”, mutisee jo varsin tukevassa humalassa oleva viisikymppinen mies häntä halailevalle naiselle.

”Ei heitä vaatteita”, tulkitse ruutupaitainen nuori mies Tukiaisen esiintymistä kaverilleen.

Kunnes yleisö alkaa vaatia.

”Laula *Hei Johanna!*” huutaa eturivissä hoipuva nuori nainen vähän väliä.

”Näytä peppu!”

”Näytä tissit!”

Välispiikissään Tukiainen vastaa huutelijoille nätisti, huumorilla. Tissit on kuulemma nähty jo ympäri Suomea, joten jospa jotain muuta. Kun Tukiainen pyytää kuuntelemaan laulunsa sanoja, monet nauravat ääneen.

”Hyi helvetti!” huutaa pukinpartainen nuori mies lavalle ja nostaa kättään ilmaan.

OSAISIKO JOHANNA TUKIAINEN ELÄÄ ILMAN SHOW'TA?

Heti perään toinen nuorimies huutaa vihaavansa Johanna Tukiaista. Ja sitä rataa.

Huutelijat solvaavat aivan kuin niin kuuluisi tehdä. Aivan kuin heille Tukiainen ei olisi ihminen ollenkaan.

Vain pari nelikymppistä naista ja neljän hengen nuorisoujoukko hytkyvät täysin tyytyväisinä, muuttamat seisovat lavan reunalla hyväntahtoisesti hymyillen.

Moni vaikuttaa aidosti pettyneeltä. He ovat selvästikin tulleet katsomaan paljasta pintaa ja sekoilua, mutta Tukiainen hoitaa keikan siististi, huutelusta huolimatta.

Lavanedustalla on yhä väljempää.

Voisiko Johanna Tukiainen lopettaa tämän sirkuksen?
Osaisiko hän elää ilman show'ta?
Jos vain lakkaisi vastaamasta toimittajien puheluihin ja päättäisi, että nyt riitti.

Kyllä hän voisi. Jos vain haluaisi.

Jotenkin ajattelin, että kun meitä on miljoonien maapallolla, niin mä halusin jotenkin jäädä ihmisten mieliin.

Ja niin kuin historiankirjoihin.

Että mä en ole vain joku yksi henkilö, joka tulee ja menee.

Näin Tukiainen kertoo ajatelleensa parikymppisenä.

Nyt Johanna Tukiainen on 36-vuotias, hän on saavuttanut tavoitteensa, ja kaikenlaista on tapahtunut.

Hengästynyt Tukiainen tulee takahuoneeseen, istuu tuu ja avaa viinipullon.

”Hyvin se meni, tai en mä tiedä...”

”Miten se teidän mielestä meni?” ■

Lehtileikkeet:

7 päivää 30/2013, 42/2013, 10/2013, 35/2012,
Hymy 11/12, 9/10, 9/2013, 4/2011